

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/23374 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 februari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingetrokken.

Bij besluit van 8 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 november 2007, verzonden op 6 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. *In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in de omstandigheid dat de vreemdeling was uitgeschreven uit de Gemeentelijke Basisadministratie (hierna: de GBA) van een Nederlandse gemeente, geen aanwijzing mocht zien dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst en dat aan een waardering van de door de vreemdeling overgelegde stukken ter adstructie van zijn stelling dat hij zijn hoofdverblijf nimmer heeft verplaatst, daarom niet wordt toegekomen.*

2.2. Ingevolge artikel 19 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), gelezen in samenhang met artikel 18, eerste lid, onder a, van die wet, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken indien de houder daarvan zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd.

Volgens het door de staatssecretaris ter zake gevoerde beleid, neergelegd in paragraaf B1/5.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, voor zover thans van belang, wordt, indien de houder van een verblijfsvergunning zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd, van de bevoegdheid tot intrekking gebruik gemaakt.

Op grond van genoemde paragraaf wordt aangenomen dat een vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft, wanneer hij niet duurzaam in Nederland verblijft. Of een vreemdeling niet duurzaam in Nederland verblijft kan onder meer blijken uit het feit dat de vreemdeling is uitgeschreven uit de GBA van een Nederlandse gemeente of in Nederland

geen adres heeft waar hij geregeld kan worden aangetroffen. Beoordeling van de vraag of er sprake is van verplaatsing van het hoofdverblijf vindt plaats aan de hand van factoren van feitelijke aard. Met de wil van de vreemdeling wordt slechts rekening gehouden voor zover deze blijkt uit zijn gedragingen.

2.2.1. Vast staat dat de vreemdeling op 9 januari 2004 is uitgeschreven uit de GBA en zich eerst op 20 december 2005 weer heeft ingeschreven. Door, in overeenstemming met het hiervoor genoemde beleid, hierin een belangrijke aanwijzing te zien dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst, heeft de staatssecretaris geen onjuiste invulling gegeven aan artikel 18, eerste lid, onder a, van de Vw 2000. Daarbij heeft de staatssecretaris terecht in aanmerking genomen dat de vreemdeling niet heeft voldaan aan de ingevolge artikel 4.37 van het Vreemdelingenbesluit 2000 op hem rustende verplichting de korpschef in kennis te stellen van verhuizing of vertrek, terwijl door de vreemdeling niet is weersproken dat hij ten tijde van de uitschrijving uit de GBA niet langer op het voordien daarin vermelde adres verbleef. In dat licht bezien heeft de rechtbank ten onrechte doorslaggevende betekenis gehecht aan de stelling van de vreemdeling dat hij niet met de uitschrijving uit de GBA bekend was. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het vervolgens aan de vreemdeling was om, indien daartoe aanleiding bestond, de aan de uitschrijving uit de GBA verbonden gevolgtrekking dat hij zijn hoofdverblijf naar het buitenland heeft verplaatst te weerleggen. De rechtbank heeft dit niet onderkend en heeft ten onrechte geen oordeel gegeven over het standpunt van de staatssecretaris ten aanzien van de stukken die de vreemdeling heeft overgelegd ter adstructie van zijn stelling dat hij nimmer zijn hoofdverblijf heeft verplaatst.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen overweegt de Afdeling ten aanzien van het beroep van de vreemdeling, voor zover daarop na hetgeen hiervoor is overwogen nog moet worden beslist, als volgt.

2.3.1. Bij de rechtbank heeft de vreemdeling betoogd dat de staatssecretaris heeft miskend dat hij op grond van de tijdens de hoorzitting van 22 maart 2007 door hem afgelegde verklaringen, het door hem overgelegde paspoort, voorzien van in- en uitreisstempels van de Turkse douane, en de overgelegde bankafschriften, verzonden naar adressen in Nederland, voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij nimmer zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd.

2.3.2. Dit betoog faalt. De staatssecretaris heeft zich in het besluit op bezwaar, gelezen in samenhang met het besluit van 21 februari 2006, op het standpunt gesteld dat de stelling van de vreemdeling dat hij in de periode tussen 9 januari 2004 en 20 december 2005 wegens onderhuur niet kon worden ingeschreven in de GBA niet met objectieve gegevens is onderbouwd, zodat daaraan geen gewicht kan worden toegekend. Tevens is overwogen dat de vreemdeling met de overgelegde bankafschriften,

verzonden naar adressen in Nederland, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op die adressen daadwerkelijk heeft verbleven. Bij dat oordeel is betrokken dat de vreemdeling tijdens de op 22 maart 2007 gehouden hoorzitting heeft verklaard dat hij op één van die adressen nimmer heeft gewoond, maar dat hij dit adres slechts als postadres heeft gebruikt.

Uit verklaringen van de vreemdeling, gestaafd door de in- en uitreisstempels in zijn paspoort, en uit de op de bankafschriften vermelde pintransacties, blijkt voorts dat de vreemdeling gedurende genoemde periode ten minste 15 maanden in Turkije heeft verbleven. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd ontoereikend is om aannemelijk te achten dat hij ondanks uitschrijving uit de GBA toch duurzaam in Nederland heeft verbleven.

2.4. De vreemdeling heeft verder betoogd dat de intrekking van zijn verblijfsvergunning een schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) oplevert, aangezien de uitoefening van gezinsleven met zijn in Nederland woonachtig minderjarig kind daardoor wordt beperkt.

2.4.1. Dit betoog faalt evenzeer. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 8 mei 2007 terecht op het standpunt gesteld dat, nu de vreemdeling heeft verklaard sedert drie jaren geen contact te hebben met zijn kind, de intrekking van de aan hem verleende verblijfsvergunning geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt.

2.5. Het inleidend beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 november 2007 in zaak nr. 07/23374;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

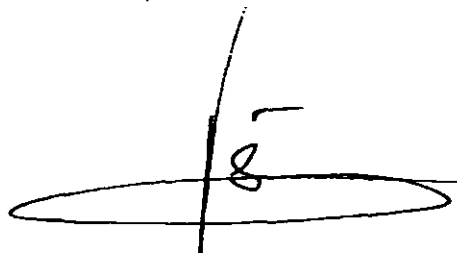
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 april 2008

422.

Verzonden: 24 april 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/23374 (beroep) en AWB 07/23377 (voorlopige voorziening)

V-nr:

inzake: geboren op van Turkse nationaliteit, wonende te

eiser/verzoeker, hierna te noemen eiser,
gemachtigde: mr. H. Loth, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorts de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van
het ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 21 februari 2006 heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel "voortgezet verblijf" met terugwerkende kracht ingetrokken per 9 januari 2004.

2. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 8 mei 2007 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen 28 dagen moet verlaten.

3. Op 5 juni 2007 heeft de rechtbank een beroepsschrift tegen genoemd besluit van eiser ontvangen. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 5 juni 2007 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er blijkens de toelichting ter zitting van de gemachtigde van eiser toe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.

4. De gronden van het beroep en het verzoek zijn ingediend bij faxbericht van 10 juli 2007. Verweerder heeft op 20 september 2007 een verweerschrift ingediend. Bij faxberichten van 8 oktober 2007 heeft eiser nadere stukken overgelegd.

5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 oktober 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Ter zitting is de heer onder ede als getuige gehoord. Tevens was ter zitting aanwezig mevrouw om voor eiser en de getuige in het Turks te vertalen.

6. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

AWB 07/23374 (beroep) en AWB 07/23377 (voorlopige voorziening)

2

II. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

1. In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser onvoldoende heeft aangetoond dat hij in de periode van 9 januari 2004 tot 20 december 2005 zijn hoofdverblijf in Nederland heeft gehad. In het door eiser overgelegde uittreksel uit de Gemeentelijke Basisadministratie Persoonsgegevens (GBA) van 27 februari 2007 wordt het adres van eiser in de periode van 9 januari 2004 tot 20 december 2005 aangeduid als 'onbekend'. Eiser heeft in die periode dan ook niet ingeschreven gestaan, waardoor niet bekend is waar hij toen geregeld aangetroffen had kunnen worden. Uit hetgeen door eiser is aangevoerd, kan evenmin worden afgeleid dat eiser in de periode van 9 januari 2004 tot 20 december 2005 zijn hoofdverblijf in Nederland heeft gehad. Nu de verblijfsvergunning van eiser niet was verleend met als doel het gezinsleven in Nederland met eisers minderjarige kind mogelijk te maken, vormt de intrekking daarvan geen schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Bovendien blijkt uit de verklaringen van eiser dat hij zijn kind reeds drie jaren niet heeft gezien en dat eiser geen vaste woon- of verblijfplaats heeft, zodat in dit geval onvoldoende gebleken is dat sprake is van het uitoefenen van gezinsleven tussen eiser en zijn kind.

1.2. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder toegelicht dat het bestreden besluit aldus moet worden begrepen dat verweerder van oordeel is dat reeds met de uitschrijving uit de GBA aannemelijk is gemaakt dat eiser zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst en dat hetgeen eiser daartegen heeft aangevoerd onvoldoende bewijs vormt van het tegendeel. Daarbij heeft verweerder opgemerkt dat de door eiser afgelegde verklaringen en de door hem overgelegde documenten onderling tegenstrijdig zijn, waarmee af wordt gedaan aan de geloofwaardigheid daarvan. Bovendien blijkt uit de Turkse douanestempels in het paspoort van eiser niet dat eiser steeds vanuit Nederland naar Turkije is vertrokken en vervolgens vanuit Turkije weer rechtstreeks naar Nederland is teruggekeerd. Ook de door eiser overgelegde bankafschriften vormen onvoldoende bewijs van de perioden waarin eiser in Nederland heeft verbleven, nu niet is uitgesloten dat de daarop vermelde geldopnames in Nederland door iemand anders dan eiser zijn verricht.

2.1. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. De verklaringen van eiser tijdens de hoorzitting van 22 maart 2007 vormen voldoende aanwijzing dat eiser in de periode 9 januari 2004 tot 20 december 2005 daadwerkelijk zijn hoofdverblijf had in Nederland. Uit het door eiser overgelegde kopie van zijn paspoort blijkt dat hij gedurende de in het geding zijnde periode korte verblijven in Turkije heeft doorgebracht, welke evident geen hoofdverblijf in Turkije opleveren. Ook heeft eiser nader bewijs aangeboden in de vorm van afschriften van de Postbank, welke afschriften niet tijdig konden worden verkregen. Verweerder heeft hieraan ten onrechte geen aandacht besteed in het bestreden besluit, hetgeen onzorgvuldig en in strijd met de op verweerder rustende motiveringsplicht is. Voorts wordt het gezinsleven dat tussen eiser en zijn kind bestaat geschonden, nu het eiser niet wordt toegestaan om in Nederland te blijven. Deze schending van artikel 8 van het EVRM is disproportioneel en onvoldoende meegewogen in de individuele belangenafweging.

2.2. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser het nadere standpunt ingenomen dat verweerder met de enkele uitschrijving uit de GBA niet heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast.

III. OVERWEGINGEN

1. Tussen partijen is in geschil of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser in de periode van 9 januari 2004 tot 20 december 2005 zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gehad en op grond daarvan de verblijfsvergunning van eiser heeft mogen intrekken.

2. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is

AWB 07/23374 (beroep) en AWB 07/23377 (voorlopige voorziening)

3

toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

3. Ingevolge artikel 19 jo. artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken indien de houder daarvan zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd.

4. In paragraaf B1/2.2.8 (thans B1/5.3.2) van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 is onder meer uiteengezet dat een vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft, wanneer hij niet duurzaam in Nederland verblijft. Dit kan onder meer blijken uit het feit dat de vreemdeling is uitgeschreven uit de GBA van een Nederlandse gemeente of in Nederland geen adres heeft waar hij geregeld kan worden aangetroffen. Beoordeling van de vraag of er sprake is van verplaatsing van het hoofdverblijf vindt plaats aan de hand van factoren van feitelijke aard. Met de wil van de vreemdeling wordt slechts rekening gehouden voor zover deze blijkt uit zijn gedragingen. Aanwijzingen voor verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland zijn blijkens het beleid onder meer:

- uitschrijving uit de GBA;
 - afmelding bij de belastingdienst wegens vertrek naar het buitenland;
 - mededeling aan de vreemdelingenpolitie van vertrek naar het buitenland;
 - het nemen van ontslag bij de werkgever of bedrijfsbeëindiging;
 - het opzeggen van een bank- of girorekening;
 - het laten overnemen van periodieke uitkeringen naar een adres buiten Nederland;
 - de afkoop van pensioenrechten;
 - de ontruiming van de woning in Nederland en het over de grens brengen van de inboedel; en
 - het (onder)verhuren aan derden van de woning in Nederland.
- Deze factoren zijn niet limitatief. Ook op andere feitelijke gronden kan worden geconcludeerd dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf heeft verplaatst.

5. Vestiging van het hoofdverblijf buiten Nederland wordt – voor zover hier van belang – op grond van het beleid in ieder geval aangenomen, indien de vreemdeling meer dan negen achtereenvolgende maanden buiten Nederland heeft verbleven, tenzij hij aannemelijk maakt dat de overschrijding van de termijn van negen maanden het gevolg is van buiten zijn schuld gelegen omstandigheden.

6. De rechtbank stelt vast dat het onderhavige besluit een ambtshalve genomen belastende beschikking betreft. Het is dan in beginsel aan verweerder om de feiten en omstandigheden waarop het besluit is gebaseerd aan te voeren en aannemelijk te maken.

7. De rechtbank stelt voorts vast dat verweerder niet aan eiser heeft tegengeworpen dat eiser in de periode tussen 9 januari 2004 en 20 december 2005 meer dan negen achtereenvolgende maanden buiten Nederland zou hebben verbleven. Dientengevolge dient de conclusie van verweerder dat sprake is van verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland op andere, draagkrachtige gronden te zijn gebaseerd.

8. In het onder III.4 weergegeven beleid heeft verweerder meerdere indicaties gegeven op grond waarvan verplaatsing van het hoofdverblijf kan worden aangenomen. Uitschrijving uit de GBA is er daar één van. Vaststaat dat eiser per 9 januari 2004 op verzoek van zijn huisbaas is uitgeschreven uit de GBA. Voor verweerder is dit, blijkens het bestreden besluit en de toelichting daarop ter zitting, redengevend voor de conclusie dat eiser zijn hoofdverblijf heeft verplaatst, in het licht van verweerders waardering van het door eiser geleverde tegenbewijs.

9. Naar het oordeel van de rechtbank kan de enkele omstandigheid dat eiser per 9 januari 2004 is uitgeschreven uit de GBA, nu eiser onweersproken heeft gesteld dat dit zonder zijn medeweten is gebeurd, niet gelden als aanwijzing dat eiser de intentie had om zich buiten Nederland te vestigen en evenmin worden aangemerkt als doorslaggevend bewijs dat sprake is van een verplaatsing van het hoofdverblijf van eiser buiten Nederland. Het beleid biedt overigens geen grond voor het kennelijk

AWB 07/23374 (beroep) en AWB 07/23377 (voorlopige voorziening)

4

door verweerder gebantoorde toetsingskader, waarbij de bewijslast reeds bij aanwezigheid van één van de in het beleid genoemde indicaties zonder meer verschuift naar de voemdeling. Dit geldt temeer indien de aanwijzing – in casu de uitschrijving uit de GBA – een administratief karakter heeft en niet zozeer feitelijk van aard is. Nu verweerder geen andere indicaties zoals genoemd in het beleid of andere feitelijke omstandigheden aan zijn conclusies ten grondslag heeft gelegd, schiet de motivering van het bestreden besluit te kort. Aan de beoordeling en de waardering van het door eiser aldus onverplicht geleverde tegenbewijs wordt dan ook niet toegekomen.

10. Gelet op het voorgaande, is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:11 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en worden bepaald dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Hetgeen partijen overigens nog hebben aangevoerd, behoeft gezien het hiervoor overwogene geen nadere bespreking.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

11. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

12. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

13. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,— als kosten van verleende rechtshijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,—, wegingsfactor 1).

14. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank, respectievelijk de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ten bedrage van € 286,—.

AWB 07/23374 (beroep) en AWB 07/23377 (voorlopige voorziening)

5

IV. BESLISSING*In de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/23374:*

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen 6 weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/23377:

De voorzieningenrechter:

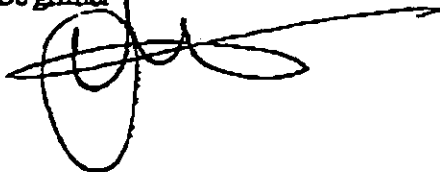
- wijst het verzoek af;

In alle zaken:

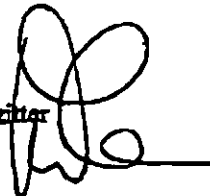
- veroordeelt verweerder tot betaling van de proceskosten, aan de zijde van eiser begroot op € 966,- (zegge: *negenhonderd sesenzestig euro*), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon door wie het door eiser betaalde griffierecht ad € 286,- (zegge: *tweehonderd sesentachtig euro*) dient te worden vergoed, te betalen aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 5 november 2007 door mr. K. Mans, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van drs. Y.A.P. Huijbregts-Kegels, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 06 NOV 2007

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
VERONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Conc: EACS

Call: YHK

D: 6

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 DEC 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

54041-A

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. A.L. de Mik
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van
5 november 2007, met kenmerk AWB 07/23374

Inzake:

met kenmerk 9504.12.6120
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. H. Loth
advocaat te Amsterdam

Proces
Procesvertegenwoordiging
Den Haag

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. C. Brand
070 779 4281

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 5 november 2007, verzonden op 6 november 2007, met kenmerk AWB 07/23374 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 8 mei 2007 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1 Op 21 februari 2006 heeft appellant de aan verweerder verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel "voortgezet verblijf" met terugwerkende kracht ingetrokken per 9 januari 2004.
- 2.2 Op 21 maart 2006 heeft verweerder hiertegen een bezwaarschrift ingediend.
- 2.3 Bij besluit van 8 mei 2007 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.4 Op 5 juni 2007 heeft verweerder hiertegen beroep bij de rechtbank ingesteld.
- 2.5 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 8 mei 2007 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief

- 3.3 De voorzieningenrechter overweegt ten onrechte in rechtsoverweging III.9 op pagina 3 en 4 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank kan de enkele omstandigheid dat eiser per 9 januari 2004 is uitgeschreven uit de GBA, nu eiser onweersproken heeft gesteld dat dit zonder zijn medeweten is gebeurd, niet gelden als aanwijzing dat eiser de intentie had om zich buiten Nederland te vestigen en evenmin worden aangemerkt als doorslaggevend bewijs dat sprake is van een verplaatsing van het hoofdverblijf van eiser buiten Nederland. Het beleid biedt overigens geen grond voor het kennelijk door verweerder gehanteerde toetsingskader, waarbij de bewijslast reeds bij aanwezigheid van één van de in het beleid genoemde indicaties zonder meer verschuift naar de vreemdeling. Dit geldt temeer indien de aanwijzing – in casu de uitschrijving uit de GBA – een administratief karakter heeft en niet zozeer feitelijk van aard is. Nu verweerder geen andere indicaties zoals genoemd in het beleid of andere feitelijke omstandigheden aan zijn conclusies ten grondslag heeft gelegd, schiet de motivering van het bestreden besluit te kort. Aan de beoordeling en de waardering van het door eiser aldus onverplicht geleverde tegenbewijs wordt dan ook niet toegekomen."

- 3.4 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen III.10, III.13 en III.14. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
- 4 Toelichting op de grief
- 4.1 Verweerder merkt alvorens inhoudelijk op deze grieven in te gaan, allereerst het volgende op. Ingevolge artikel 19 jo. artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken indien de houder daarvan zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd. Uit paragraaf B1/2.2.8 (thans B1/5.3.2) van de Vc 2000 blijkt onder meer als volgt. Hoofdverblijf en verplaatsing hoofdverblijf zijn feitelijke begrippen. Een vreemdeling heeft zijn hoofdverblijf buiten Nederland, wanneer hij niet duurzaam in Nederland verblijft. Dit kan onder meer blijken uit het feit dat de vreemdeling is uitgeschreven uit de Gemeentelijke Basisadministratie Persoonsgegevens (GBA) van een Nederlandse gemeente of in Nederland geen adres heeft waar hij geregeld kan worden aangetroffen. Beoordeling van de vraag of er sprake is van verplaatsing van het hoofdverblijf vindt plaats aan de hand van factoren van feitelijke aard. Met de wil van de vreemdeling wordt slechts rekening gehouden voor zover deze blijkt uit zijn gedragingen. Aanwijzingen voor verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland zijn onder meer: - uitschrijving uit de Gemeentelijke Basisadministratie Persoonsgegevens (GBA); (...). Deze factoren zijn niet limitatief. Ook op andere feitelijke gronden kan worden geconcludeerd dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf heeft verplaatst.
- 4.2 In het bestuursprocesrecht geldt een vrije bewijsleer. Dat wil zeggen dat de wet weinig of geen regels bevat omtrent de geldigheid en de waardering van bewijsmiddelen en de verdeling van de bewijslast. Ten aanzien van de bewijslast worden in het bestuursprocesrecht verschillende uitgangspunten gehanteerd. In dat kader is het uitgangspunt dat indien verweerder een verblijfsvergunning van een vreemdeling wil intrekken, het (in beginsel) aan verweerder is om aannemelijk te maken dat zich een intrekking grond voordoet. Als door verweerder aan deze bewijslast is voldaan, is het naar de mening van verweerder vervolgens aan de vreemdeling om het door verweerder geleverde bewijs te weerleggen. Voor toepassing van artikel 19 jo. artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is dus niet vereist dat onomstotelijk vaststaat dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd. Uit het beleid inzake "verplaatsing hoofdverblijf", zoals hierboven aangegeven onder punt 4.1, blijkt dat uitschrijving uit de GBA een factor van feitelijke aard is - feit is immers dat een vreemdeling uit de GBA is uitgeschreven - en aanwijzing is voor verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland. Op grond van dit beleid is (derhalve) aanwezigheid van reeds deze aanwijzing (indicatie) voldoende om aannemelijk te achten dat een vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst. Gelet hierop is verweerder van mening dat hij vervolgens aan een vreemdeling kan vragen het tegendeel te bewijzen. De voorzieningenrechter heeft het vorenstaande miskend.
- 4.3 Uit informatie van de vreemdelingendienst regio Zaanstreek-Waterland van 31 januari 2004 is gebleken dat appellant sedert 9 januari 2004 is uitgeschreven uit de GBA wegens emigratie. Uit het uittreksel van de GBA van de gemeente Zaanstad van 28 februari 2007, waarin de historische adresgegevens van appellant zijn vermeld, blijkt dat het adres van appellant in de periode van 9 januari 2004 tot 20 december 2005 is aangeduid als "onbekend". Eerst op 20 december 2005 is appellant weer ingeschreven in

de GBA. Op grond van het voornoemde beleid is (reeds) deze aanwijzing, uitschrijving uit de GBA, voldoende om aannemelijk te achten dat appellant zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst en heeft verweerder vervolgens aan appellant kunnen vragen het tegendeel te bewijzen. De omstandigheid dat de uitschrijving uit de GBA zonder medeweten door de huisbaas is geschied, kan niet tot een ander standpunt leiden. Hierbij merkt verweerder op dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat het de verantwoordelijkheid van de vreemdeling is dat zijn woonadres correct in de GBA wordt geregistreerd. Bovendien heeft appellant ter zitting van de ambtelijke hoorcommissie op 22 maart 2007 te kennen gegeven dat hij in januari 2004 zijn huisbaas voor het laatst heeft betaald voor zijn inschrijving in de GBA. Gelet hierop wist appellant, althans had hij behoren te weten, dat zijn woonadres niet meer bij de gemeente bekend was. Op grond hiervan bestaat er onvoldoende aanleiding voor de veronderstelling dat de uitschrijving uit de GBA niet overeenkwam met de feitelijke situatie. Voorts heeft de voorzieningenrechter miskend dat verweerder de uitschrijving van appellant uit de GBA niet heeft aangemerkt als "doorslaggevend bewijs" dat sprake is van een verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland, maar als een "aanwijzing" hiertoe, waarvoor verweerder verwijst naar de hiervoor door hem geschatste bewijslastverdeling in deze.

- 4.4. De voorzieningenrechter heeft al het vorenstaande miskend. Daarmee heeft de voorzieningenrechter tevens het door appellant geleverde tegenbewijs ten onrechte als "onverplicht" gekwalificeerd en is hij ten onrechte niet aan de beoordeling en waardering van het tegenbewijs van appellant toegekomen.

5. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 8 mei 2007 ingestelde beroep.

Den Haag, 4 december 2007

Gemachtigde

A.L. de Mik, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 - 779 4950
telefax 070 - 779 5506